

РЕШЕНИЕ

№ 504

гр. Пловдив, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова
при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330100256 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от Ц. Г. Г. против
„Неткредит“ ООД кумулативно обективно съединени установителни иски с
правно основание чл. 439 ГПК за приемане за установено, че ищецът не
дължи следните суми: 399 лв. – главница по договор за заем № ..., ведно със
законна лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед
за изпълнение – 23.09.2014 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 109
лв. – договорна лихва за периода от 17.05.2012 г. до 17.06.2012 г., сумата от
90, 93 лв. – наказателна лихва за периода от 26.06.2012 г. до 19.09.2014 г.,
сумата от 90 лв. – неустойка по т. 4.2.2. от договора и съдебни разноси от
205 лв., по изпълнителен лист от 10.12.2014 г., издаден в полза на
„Неткредит“ ООД по ч.гр.д. № 13838/2014 г. по описа на Районен съд –
Пловдив, за принудителното събиране на което е образувано изп.д. №.....
район на действие Окръжен съд – Пловдив, поради погасяване на вземането
по давност.

В исковата молба се твърди, че против ищеца е издаден изпълнителен
лист от 10.12.2014 г. по ч.гр.д. № 13838/2014 г. по описа на Районен съд –
Пловдив, с който в полза на „Неткредит“ ООД са присъдени следните суми:
399 лв. – главница по договор за заем №, ведно със законна лихва от датата
на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение –

23.09.2014 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 109 лв. – договорна лихва за периода от 17.05.2012 г. до 17.06.2012 г., сумата от 90, 93 лв. – наказателна лихва за периода от 26.06.2012 г. до 19.09.2014 г., сумата от 90 лв. – неустойка по т. 4.2.2. от договора и съдебни разноси от 205 лв. За принудителното събиране на задължението по молба на ответника било образувано изп.д. № и район на действие Окръжен съд – Пловдив. Твърди, че задължението, предмет на издадения изпълнителен лист се основава на сключен между страните договор за кредит, поради което се погасява с изтичане на общата – петгодишна, погасителна давност, която е започнала да тече на 18.06.2012 г. и е изтекла 18.06.2017 г. Сочи, че давността за вземането не е прекъсната с издаване на изпълнителен лист и с депозиране на молба от кредитора за образуване на изпълнителното производство. Твърди, че в изпълнителното производство не са предприети валидни изпълнителни действия, тъй като е наложен запор върху вземанията на длъжника към две търговски банки, към които последният не е имал открити банкови сметки, както и запор върху трудово възнаграждение, каквото впоследствие не е установено от с. и. Сочи, че след изтичане на погасителната давност в производството – на 18.06.2017 г., са постъпили плащания в общ размер от 207, 56 лв., с които са погасени разноси в производството, като на 23.10.2020 г. е наложен запор върху банковата сметка на длъжника при „Банка ДСК“ АД. По така изложените съображения моли за уважаване на предявените иски.

Ответникът „Неткредит“ ООД е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който излага съображения за неоснователност на предявените иски. Твърди, че давността за вземането се е прекъснала в момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение, поради липса на активно поведение от страна на длъжника. Поддържа, че с молбата за образуване на изпълнителното производство са посочени конкретните изпълнителни действия, които да бъдат предприети от с. и., поради което последната е прекъснала давността за вземането. Сочи, че в хода на изпълнителното производство са предприемани валидни изпълнителни действия, които са довели до прекъсване на давността, с оглед активността на вискателя, в който смисъл оспорва твърденията на ищеца. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените иски, ведно със законните последици.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в

тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с кумулативно обективно съединени отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК.

Първоинстанционният съд е сезиран с допустима искова претенция по чл. 439 ГПК за установяване недължимостта на вземане, за принудителното събиране на което е образувано изпълнително производство, поради погасяването му по давност.

Това е така, тъй като давността не се прилага служебно, т.е. изтичането на предвидения в закона срок на бездействие на носителя на субективното право на вземане не е достатъчно, за да се приложат последиците от настъпилото погасяване на възможността за принудително реализиране на публичното задължение. Необходимо е длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК с.и.може да прекрати изпълнителното производство, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материално-правните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задължението по давност. Единственият способ за защита на длъжника в хипотеза на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на вземане остава предявяването на иск - отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК, предявен преди да е приключило принудителното събиране на вземането.

От приложеното по делото ч.гр.д. № 13838/2014 г. по описа на Районен съд – Пловдив, се установява, че по заявление на „Неткредит“ ООД е издадена Заповед № 8599/25.09.2014 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Заповедта за изпълнение е редовно връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК – по установения в действащия към този момент процесуален закон ред, като с изтичане на двуседмичния срок за получаване на книгата от датата на залепяне на уведомлението, заповедта се счита за редовно връчена, а именно – на 14.11.2014 г. След изтичане на двуседмичния срок за депозиране на възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК заповедта за изпълнение е влязла в сила – на 29.11.2014 г.

На основание влязлата в сила заповед за изпълнение е издаден изпълнителен лист 10.12.2014 г., с който в полза на „Неткредит“ ООД са присъдени следните суми: 399 лв. – главница по договор за заем № ведно със законна лихва от датата на депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.09.2014 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 109 лв. – договорна лихва за периода от 17.05.2012 г. до 17.06.2012 г., сумата от 90, 93 лв. – наказателна лихва за периода от 26.06.2012 г. до 19.09.2014 г., сумата от 90 лв. – неустойка по т. 4.2.2. от договора и съдебни разноси от 205 лв.

Съдът намира, че давността по отношение на вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение е прекъсната от датата на влизане в сила на заповедта, а именно – 29.11.2014 г. Това е така, тъй като заповедното производство е постигнало своята нормативна цел, когато заповедта за изпълнение влезе в сила. Установеното с влязла в сила заповед за изпълнение вземане е ликвидно, т.е. безспорно установено по основание и размер – арг. чл. 371 ГПК. Съдебно установеното вземане с влязла в сила заповед за изпълнение не може да бъде оспорвано от длъжника след изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК. Единственото изключение е уредено в правната норма на чл. 424 ГПК, като вземането може да бъде оспорено по исков ред, само в случай че бъдат открити нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок.

В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в *Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, ГК, IV г.о.*, в мотивите на което, при разрешаване на правния спор по същество, се приема, че „Давността е прекъсната с изтичането на срока за възражение, след връчването на заповедта за незабавно изпълнение чрез залепване на уведомление и изтичането на срока за получаването, когато влиза в сила заповедта за изпълнение и започва да тече новата 5-годишната давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо“.

Вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение се погасява с изтичане на общата – петгодишна давност.

Със задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 10 от

Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Посочено е, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото с.и. е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. На следващо място в мотивите на решението е уточнено, че ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на 24 вещите на длъжника и др.), както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

За принудително събиране на вземането по изпълнителен лист от 10.12.2014 г. по ч.гр.д. № 13838/2014 г. по описа на Районен съд – Пловдив, е

образувано изп.д. № и район на действие Окръжен съд – Пловдив.

При съобразяване на задължителните за съдилищата разяснения, дадени с посоченото тълкувателно решение, съдът установи, че в хода на образуваното изпълнително производство давността за погасяване правото на принудително изпълнение на вземането, предмет на изпълнителното производство, се е прекъсвала многократно.

От материалите по приложеното по делото изп.д. №....., се установява, че изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя „Неткредит“ ООД от 05.02.2015 г. В последната е удостоверено изявление на вискателя, по силата на което вискателят е овластил с.и. на основание чл. 18 ЗЧСИ да предприеме необходимите действия за принудителното събиране на вземането.

Давността по отношение на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист е прекъсната с депозиране на молбата от **05.02.2015 г.** за образуване на изпълнителното производство, тъй като в молбата на вискателя са посочени конкретните изпълнителни действия, които да бъдат предприети от с.и. за удовлетворяване на претендираното вземане. В последната е обективизирано искане за налагане на заповест по вземанията на длъжника за трудово възнаграждение. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, постановена след приемане на цитираното тълкувателно решение, обективизирана в *Решение № 42/26.02.2016 г. по гр.д. № 1812/2015 г., ГК, II т.о. на ВКС.*

Със заповестно съобщение от 25.03.2015 г., получено от третото лице на 30.03.2015 г., е наложен заповест върху вземанията на ищеца при “УниКредит Булбанк” АД. В изпълнение на посочения заповест е постъпила молба от третото лице, с която посочва, че признава вземането, но последното не може да бъде изпълнено, поради липсата на средства по откритата банкова сметка. Въпреки липсата на налични средства съдът намира, че с получаване на заповестното съобщение – **30.03.2015 г.** давността за вземането е прекъсната, доколкото е осигурена възможността за удовлетворяване на кредитора при постъпване на средства по банковата сметка. Процесуалната последица от наложения заповест е възможността, при липса на доброволно изпълнение, с.и. да възложи заповестното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане по реда на чл. 510 ГПК. Затова заповестът върху вземания на длъжника представлява

изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ „Изпълнение върху вземания на длъжника“. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, постановена с *Определение № 281/26.03.2019 г. по гр.д. № 345/2019 г., ГК, IV г.о.*

За да достигне до този извод съдът съобрази задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 5 от *Тълкувателно решение № 3/10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС*, в което се приема, че „запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не..... Налице е изпълнително действие, за което длъжникът не носи отговорност за разноски.“.

Следващото изпълнително действие довело до прекъсване на давността за вземането, предмет на изпълнителния лист, е налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника – ищец при „Ню Проджектс Консулт“ ООД със запорно съобщение от 10.12.2015 г. Давността е прекъсната с получаване на запорното съобщение от работодателя – на **19.01.2016 г.**, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 450, ал. 3 ГПК запорът върху вземането на длъжника се счита наложен спрямо третото задължено лице от деня, когато му е връчено запорното съобщение.

С разпореждане на ч.с.и. от **05.01.2017 г.** е насрочен опис по отношение на движимите вещи на длъжника – ищец. Наистина тези изпълнителни действия не са били реално осъществени от с.и., но по този начин последният е насочил изпълнението чрез приложение на конкретен изпълнителен способ, а именно – „Изпълнение върху движими вещи“, към който именно се пристъпва с насрочване на опис на движимите вещи. Самият опис на движими вещи по смисъла на чл. 465 ГПК е в изпълнение на съответния изпълнителен способ, свързан с опис на вещите, оценка и тяхната продажба. В този смисъл са и постановките на т. 10 от *Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС*, в което се

приема, че прекъсва давността **предприемането** на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, каквото изпълнително действие е насрочването на опис.

Впоследствие давността е прекъсната с молба на вискателя от **30.08.2017 г.** с искане за налагане на заповор по отношение на трудовото възнаграждение на длъжника.

Искането на кредитора за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си е достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от В този смисъл е и трайната практика на различните състави на Пловдивски окръжен съд - решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1034 от 31.07.2017 г. по гр. д. № 1148/2017 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1565 от 07.12.2017 г. по гр. д. № 2461/2017 г. на VII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 514 от 16.04.2018 г. по в. гр. д. № 387/2018 г. на XIV състав на Окръжен съд – Пловдив.

В цитираната практика по безпротиворечив начин се приема, че за нуждите на преценката дали изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и дали вземането на кредитора е погасено по давност е без значение дали искането от вискателя за предприемане на определен изпълнителен способ е последвано от извършването на валидни изпълнителни действия, както и дали те са били успешни. От значение е кредиторската пасивност, респективно активност. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с прекратяване на производството и с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в *Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, ГК, IV г.о..*

Последвали са изпълнителни действия по налагане на заповор по

отношение на трудовите доходи на длъжника със запорно съобщение от 31.08.2017 г. и от 27.10.2017 г., които не са получени от третите задължени лица, поради което не се е достигнало до прекъсване на давността.

Давността е прекъсната на **21.06.2018 г.** – с налагане на запор по отношение на трудовото възнаграждение на ищеца, получавано при „Марткал“ ЕООД, като по това изпълнително действие са постъпили плащания от 28.08.2018 г. и 05.09.2018 г.

Давността, по вече изложените от съда съображения е прекъсната на **27.11.2018 г. и 27.10.2020 г.** с насрочване на опис на движимите вещи на длъжника.

Между всеки две последователни действия от така изброените не е изтекъл период от две години, което да доведе до настъпване на „перемпция“ съгласно чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Поради това съдът приема, че изпълнителното дело не се е прекратило по право по силата на закона.

След това – до спиране на изпълнителното производство, поради наложена обезпечителна мярка, са предприети и други действия, които са прекъснали давността, но съдът не следва да пристъпва към подробното им обсъждане, доколкото с оглед на гореописаните изпълнителни действия, довели до прекъсване на давността, петгодишния давностен срок не е изтекъл към датата на депозиране на исковата молба в съда, респ. до приключване на съдебното дирене пред настоящата съдебна инстанция.

По така изложените съображения предявените искове следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на правния спор в полза на ответника и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК се следват разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер от 252 лв.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Ц. Г. Г., ЕГН, с адрес....., против „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Лъчезар Станчев (Литекс Тауър)“ № 3, ет. 10, кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК

за приемане за установено, че ищецът не дължи следните суми: 399 лв. – главница по договор за заем №..., ведно със законна лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.09.2014 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 109 лв. – договорна лихва за периода от 17.05.2012 г. до 17.06.2012 г., сумата от 90, 93 лв. – наказателна лихва за периода от 26.06.2012 г. до 19.09.2014 г., сумата от 90 лв. – неустойка по т. 4.2.2. от договора и съдебни разноси от 205 лв., по изпълнителен лист от 10.12.2014 г., издаден в полза на „Неткредит“ ООД по ч.гр.д. № 13838/2014 г. по описа на Районен съд – Пловдив, за принудителното събиране на което е образувано изп.д. № ... и район на действие Окръжен съд – Пловдив, поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА Ц. Г. Г., ЕГН ..., да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, сумата от **252 лв.** – разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 256/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок, от връчването му на страните, с въззивна жалба пред Окръжен съд – Пловдив.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____